

ΕΤΟΣ Α

1875

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Handwritten signature and date: 1875

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. Ι

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12 = ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 5 Ἰανουαρίου 1875.

Εἰς ὅλα τὰ εὐνομούμενα κράτη, ἐπομέ-
ως καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν — τὸ ὁποῖον
ἂν δὲν ἔγεινεν ἀκόμη πρότυπον, μένει
ὅμως πάντοτε ἀντίτυπον βασιλείου, μὲ
πολλὰς, ἐννοεῖται, καὶ χονδρὰς ἀνορθο-
σογραφίας — πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐρωτοῦν συνή-
θως τὸν πρωτοερχόμενον ξένον εἶνε ἂν ἔχει διαβατήριον.

— Ποῖος εἶσθε, κύριε; πῶς ὀνομάζεσθε; πόθεν ἔρχε-
σθε; ποῦ πηγαίνετε; Ἴδου αἱ πρῶται, κανονικαὶ, ἀπαραί-
τητοι ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἀποτείνει πάντοτε ἡ ἀστυ-
νομία εἰς τὸν ταξειδιώτην. Πλούσιος εἶσθε ἢ πτωχός,
κυρία ἢ κύριος, ὑπὴρέτης ἢ αὐθέντης, ἢ ἀστυνομία ἀδια-
φορεῖ. Δὲν τὴν πτοοῦν τὰ ὠραῖά σας καὶ πολυτελεῖ ἐνδύ-
ματα, μολονότι τὴν προκαταλαμβάνουν ἐνίοτε τὰ βράκη
σας. Δὲν τῇ μέλει ἂν ταξειδεύετε δι' ὑποθέσεις σας ἢ πρὸς
διασκέδασιν. Ἀμεριμνεῖ ἐντελῶς ἂν εἶσθε ἀπλοῦς ἰδιώτης,
ἢ τιτλοφόρος . . . ὦ, ὄχι! ἐδῶ ἕκαμα λάθος· ἂν ἦσθε τι-
τλοφόρος σὰς ἔμιλει μὲ κᾶπως περισσότερον σεβασμὸν,
ἀλλ' οὐχ ἦττον αἱ ἐρωτήσεις τῆς μένουσι πάντοτε ἐρωτή-
σεις. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐγχειρίζετε σεῖς τὸ διαβατήριόν
σας καὶ ἡσυχάζετε.

Αὐτὸ κάμνει πάντοτε ἡ ἀστυνομία τῶν εὐνομουμένων
κρατῶν, καθὼς καὶ τῶν θελόντων νὰ φαίνονται ὡς εὐνο-
μούμενα, καὶ ἔχει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δίκαιον. Αὐτὸ κά-
μνει . . . — ὄχι, πάλιν λάθος ἕκαμα — αὐτὸ δὲν κάμνει
πάντοτε ἡ κοινωνία καὶ ἔχει ἄδικον. Ἄν τὸ ἕκαμνε, πόσα
παραγεμίσματα θὰ περιεῖχεν ὀλιγώτερα ἢ πτωχὴ αὐτὴ
κοινωνία! Πόσοι παρείσακτοι τῶν αἰθουσῶν θὰ ἐστέλ-
λοντο εἰς τὰ ὑπόγεια, πόσοι παρέγγραπτοι εἰς τὸν ὄμιλ-
λον τῶν καθὼς πρέπει ἀνθρώπων θὰ ἐτοποθετοῦντο ἐν
μέσῳ ἀραιότερας συντροφίας! Πλὴν τί νὰ γείνη! Ἡ κοι-

νωνία, βλέπετε, δὲν θέλει νὰ τὸ κάμη, καὶ ἴσως ἔχει τοὺς
λόγους τῆς. Τοὺς λόγους αὐτοὺς θὰ τοὺς σπουδάσωμεν
πιθανῶς μαζὺ καμμίαν ἡμέραν, καὶ σὰς βεβαιοῖ ὁ
Ἄσμοδαῖος, μὲ τὸν διαβολικὸν του λόγον, ὅτι θὰ ξεκαρδι-
σθῆτε, ἂν ἦσθε αἱματώδους κράσεως, ἢ θὰ ἀγανακτήση-
τε, ἂν ἦσθε χολερικῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, ἄς ἀρκε-
σθῶμεν εἰς τὰ κείμενα καὶ τὰ νενομισμένα, καὶ ἄς ὑπο-
ταχθῶμεν εἰς τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς, ὡς φιλήσυχοι
καὶ εἰρηνικοὶ πολῖται, ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβιώσωμεν φι-
λικῶς μετὰ τῶν ὁμοίων μας.

Οἱ κοινωνικοὶ αὗτοι θεσμοὶ εἶνε ἀδιαφορία δυστυχῶς
πρὸς πάντας . . . πλὴν τῶν πτωχῶν δημοσιογράφων. Οὐ-
δένα ἐρωτῶσι συνήθως οἱ ἄνθρωποι, τίς εἶνε; πόθεν ἔρχε-
ται; ποῦ ὑπάγει; Τὴν ἐφημερίδα ὅμως τὴν ἐρωτῶσι ταῦτα
πάντα, καὶ θέλουσι νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν. Πληρώνουσι,
βλέπετε, τὴν πεντάραν των, καὶ ἀξιοῦσι νὰ γνωρίζωσι
ποῦ ῥίπτουσι τὸν ὄβολόν των. Ἡ ἀπαίτησις εἶνε δικαία
— μολονότι πολλὰ πράγματα πληρώνονται εἰς αὐτὸν τὸν
κόσμον χωρὶς λεπτομερῆ προσέξετασιν· ἀλλ' ἄς ἦνε· ἡμεῖς
δὲν εἴμεθα φιλόνοικοι· Ἀποκαλύπτομεν λοιπὸν εὐλαβῶς
τὴν κεφαλήν, σταυροῦμεν τὰς χεῖράς μας, καὶ κάτω
νεύοντες ἐξ αἰδοῦς, ὡς ὁ πρῶτην φορὰν δημοσίᾳ ἐξεταζό-
μενος μαθητῆς, ἀπαντῶμεν ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ.

Ἄσμοδαῖος. Διατί; ἴσως ἐρωτήση
τις. Αἶ! αὐτὸ πλέον τὸ γνωρίζει ὁ νονός μας, καὶ δὲν μᾶς
φαίνεται οὗτος ἰδιοτροπώτερος τῶν ἀναδόγων ἐκείνων,
οἵτινες βαπτίζουσι κοράσια Ζαῖτρας καὶ Πασιφάας ἢ ἀγό-
ρια Λαομέδοντας καὶ Λεωχάρεις.

Εἴμεθα μικρὰ μικρὰ, μικροσκοπικὴ σχεδὸν ἐφημερίς, οὐ-
δεμίαν ἄλλην ἔχουσα ἀξίωσιν ἢ τὸ νὰ γελᾷ ἐνίοτε μὲ ὅσα
βλέπει, καὶ γελῶσα αὐτὴ νὰ κινή, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς
ἄλλους εἰς γέλωτα. Ὁ γέλως εἶνε κάλλιστον καὶ ὑγιεινὸν
πρᾶγμα, ἰδίως χωνευτικόν, καθὼς λέγουσιν οἱ φυσιολόγοι,
καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ μᾶς μεμψήτις τὴν μικρὰν ταύτην

καὶ ἀνώδυνον διασκέδασιν. Ἄλλως δὲ, ἐν παραδεχθῶμεν ὅ,τι λέγουσιν οἱ σοφοί, ὁ γέλως εἶνε σπουδαῖον διακριτικὸν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ὅπως κατηντήσαμεν σήμερον, μὰ τὴν ἀλήθειαν πλησιάζει νὰ καταστῇ ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἕσον τὸ δυνατὸν προχειρότερα τὰ διακριτικά μας σημεῖα, διὰ νὰ μὴ ἐκληθῶμεν ἄλλοι ἀντ' ἄλλων, ὅπως τὴν ἐπαύριον τῶν ἐπαναστάσεων φοροῦσι συνήθως οἱ σωτῆρες τῶν ἐθνῶν τὰς ἐρυθρὰς κοκάρδας, εἰς πρόχειρον ἀπόδειξιν τοῦ πατριωτισμοῦ των.

Ἐρχόμεθα . . . ὅχι βεβαίως ἀπὸ τὴν κόλασιν, διότι ἀναντιξήτως δὲν θὰ ἠλλάζαμεν τὴν ἐκεῖ συντροφίαν μὲ τὴν ἐδῶ. Ἄλλ' ἀπλοῦστατα ἀπὸ τὴν κεραιὴν τοῦ γεννήτορος ἡμῶν—καὶ ὅς λείψουν, παρακαλοῦμεν, αἱ μυθολογικαὶ παρομοιώσεις μὲ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Δία—, ὅστις ἐνόμισε—δὲν ἠξέβρομεν ἐπὶ πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ τὸ νομίσῃ—ὅτι εἶνε δυνατὸν ἐν Ἀθήναις, ἀσφαλῆ τις ἔχων τὴν βράχιν καὶ τὸ κρανίον, νὰ ξεκαρδίζηται ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος δαπάνη τοῦ πλησίον του.

Ἡγηγίνομεν . . . παντοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκτὸς μόνου τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου. Θέλομεν νὰ γελάσωμεν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ νὰ γελάσωμεν μὲ ὅ,τι βλέπομεν μόνον, μὲ ὅ,τι δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν, μὲ ὅ,τι μᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ βλέπωμεν. Ὅ,τι κλείεται ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν Ἀσμοδαῖον. Οὐδεμίαν ἔχει διάθεσιν νὰ μιμηθῇ τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Χωλὸν Διάβυλον, καὶ ἀφαιρῶν τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, νὰ σᾶς δείξῃ τὰ ἐντὸς αὐτῶν γινόμενα. Μὴ φοβήσθε λοιπὸν ὅσοι ἔχετε νὰ φοβηθῆτε. Εἶσθε πολλοί, ὁ Ἀσμοδαῖος τὸ γνωρίζει, καὶ θὰ εἶχεν ὕλην νὰ διασκεδάξῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν τοὺς ἀναγνώστους του. Δὲν σᾶς πειράζει ὅμως, διότι δὲν νομίζει πρέπον νὰ βάλῃ τὴν μύτην του ὅπου δὲν πρέπει. Φροντίσατε ὅμως καὶ σεῖς νὰ μὴ προβάλετε τὴν μύτην σας ἔξω τοῦ παραθύρου, διότι ὁ Ἀσμοδαῖος σᾶς ἐρωτογράφησεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. Παρηγορήθητε δὲ καὶ ἐγκατερέχησατε σεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ τὴν ἔνοχον περιέργειαν ἔχοντες νὰ μανθάνητε πάντα, οἱ γλωσσεύοντες πᾶσαν νύκτα χειμῶνος περὶ τῆς τραπέζης σας, οἱ διατρέχοντες τὰς ὁδοὺς πρὸς θήραν κακολογιῶν, οἱ τὰ ἀβήτητα ποθοῦντες καὶ τὰ κρύφια, οἱ ὀρεγόμενοι σκάνδαλα, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἀδολεσχίαν, οἱ πολυλογίαν συνάγοντες. Μὴ ζητῆτε νὰ ἴδῃτε τὰς ξένας δοκοὺς εἰς τοὺς ξένους ὀφθαλμοὺς, καὶ κλείσατε μᾶλλον τοὺς ἰδικούς σας, διὰ νὰ κρύψητε τὸ ἐντὸς αὐτῶν κάρφος.

Ἴδού, κύριοί μου, ἐξωμολογήθημεν. Δότε μας τώρα τὴν εὐχὴν σας, καὶ—ἀγαθὴ τύχη!

ΣΦΗΚΑ.

ΣΚΝΙΠΕΣ

Χοροῦ παρακούσματα

Τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου ἀνεκάλυψαν, ὡς γνωστὸν, οἱ πλοίαρχοι Γράντ καὶ Σπέκιος πλησίον τῆς λίμνης Νιάνζας. Πρὶν ὅμως φθάσωσιν ἐκεῖ πολλά ἔπαθον καὶ πλείονα εἶδον περίεργα καὶ τερατώδη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, δράκοντας μακροτέρους φθινοπωρινῆς νυκτὸς, κώνω-

πας μεγάλους ὡς κωνοπίδια, δένδρα φέροντα ἄρτους ἀντὶ ὀπωρῶν. Πάντων ὅμως τούτων περιεργότερα ἦσαν τὰ ἔθιμα καὶ αἱ τελεταὶ τῆς αὐτῆς τοῦ βασιλέως τῆς Βουαχόννης, Μπέζα τοῦ Α'. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων, ἤτοι μαστιγώσεων, βορβοροφαγίας καὶ στραγαλισμῶν περιττὸν νομίζομεν νὰ εἴπωμέν τι θεωροῦντες ταῦτα ἀνεπίδεκτα ἐγκληματισμοῦ παρ' ἡμῖν. Ἐτέρων τινὰ ὅμως ἐθιμοτυπίαν τῆς ἀφρικανικῆς αὐτῆς, τὴν εἰς τοὺς χοροὺς δηλ. πρόσκλησιν δεσποινῶν, ἄνευ τοῦ συζύγου καὶ παρθένων ἄνευ πατρὸς ἢ ἀδελφῶν, (ἐν μάλιστα τύχῳσι ὠραῖαι) ἀπεπειράθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ ἡμέτερα ἔθιμα ὁ ἐπὶ τῶν προσκλητηρίων ὑπάλληλος Δ** προσκαλέσας ἀνάνδρους τὰς Κυρίας Κ** καὶ Α**.

Τὸ πείραμα ἀπέτυχεν, οὐδεμιᾶς τῶν κυριῶν τούτων δεχθεῖσας τὴν πρόσκλησιν. Ὅπωςδὴποτε ὅμως κρίνομεν δίκαιον νὰ συγχαρῶμεν τὸν ἀξιοτίμον Κύριον Δ**, διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ γνώσιν τῆς βουαχουνακῆς ἐθιμοταξίας.

Οἱ ποιηταὶ τῆς Ἀλβιόνας μάλιστα δὲ οἱ λεγόμενοι λιμνίται (lakistes) θεωροῦσιν ὡς οὐσιώδεις συστατικὸν τῆς γυναικειᾶς καλλονῆς τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν διαφάνειαν τὰς δὲ ἡρωίδας αὐτῶν ἐνασμενίζονται παραβάλλοντες ὅτε μὲν πρὸς νέφος, ὅτε δὲ πρὸς Ἴριδα ἢ πτέρυγα ζεφύρου. Τὰ τοιαῦτα ἐνομίζομεν ποιητικὰς ἀδείας, οὐδέποτε ἀπαντήσαντες διαφανεῖς γυναῖκας. Κατὰ τὴν τελευταίαν ὅμως βασιλικὴν ἐσπερίδα εὐρεθέντες κατὰ τύχην ὀπισθεν τῆς Κ** Σ** ἐπέισθημεν ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ποιηταὶ ἔχουσι δίκαιον. Ἰστατο αὕτη πρὸς ἡμῶν ὡς στήλη ἀτμοῦ, καὶ διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐβίβλομεν ὡς διὰ καθαροῦ κρυστάλλου ὄλον τὸν χορὸν καὶ τὸν Κον Χρηστίδην ἀποκοιμηθέντα ἐπὶ τοῦ μεγαλοσταύρου του.

Ὁ Κ. Ρηγόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι μετέβησαν εἰς Ἀμερικὴν ἐπίτηδες, ἵνα θαυμάσωσι τὴν ἐρμῆν καὶ τὸν πάταγον, μεθ' ὧν χύνονται τὰ ὕδατα τοῦ Νιαγάρα. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιαύτην ἔδοιοποίησιν δύναται νὰ σχηματίσωσιν ἰδέαν τοῦ φαινομένου ἰκανὴν παρατηροῦντες τὸν χειμαρρὸν τῶν βασιλικῶν ξένων εἰσορμῶντα τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἔστιατόριον.

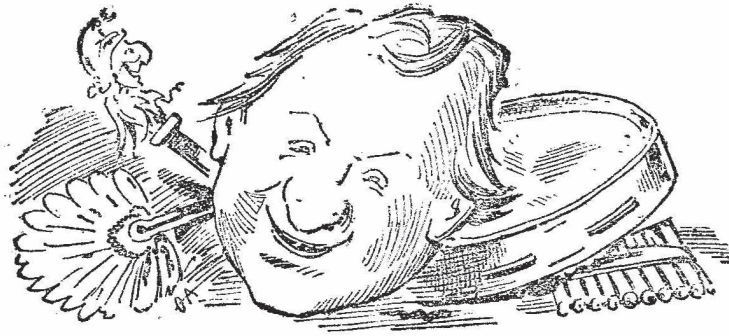
Πανταχοῦ τῆς γῆς οἱ μεγάλοι κλέπται τυγχάνουσιν ἐξαιρετικῶν τιμῶν καὶ ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων. Οὐδόλως λοιπὸν ἠπορήσαμεν συναντήσαντες ἐν βασιλικῇ αἰθούσῃ καὶ ἰδρυτὰς μεταλλευτικῶν ἐταιρειῶν παράδοξος ὅμως ἐφάνη ἡμῖν ἡ μεταξὺ τούτων παρουσία τοῦ κ. Β** οὗ αἱ κατακτῆσεις περιορίζονται εἰς κιβώτιον ἐνδυμάτων.

Τίς ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ; Ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν πρὸ πάντων ἢ μᾶλλον πρὸ πᾶσῶν λεπτοφυεῖς τι ἀνθύλλιον τῶν τροπικῶν. Ὅσάκις διέβαιναν αὕτη πρὸς ἡμῶν, ἐψυθιρίζομεν τὸ τοῦ Musset:

Sa mère l'a faite petite pour la faire avec soin.

Ὅτε δὲ ἡ βοῶπις μαρκησία εὐρέθη πρὸς στιγμὴν κατημένη πλησίον μεγαλοπρεποῦς τινος δεσποίνης, ἐπώνυμου τῶν καλῶν αὐτῆς φρονημάτων, σχολαστικὸς τις παραβάλλων τὸν κάλαμον πρὸς τὴν δρῦν ἀνέκραξεν: *Ὁὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ.*

ΘΕΟΤΟΙΜΗΣ.

Θ Ε Α Τ Ρ Ο Ν

ΧΗΜΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΝΟΡΟΥ ΜΑΣ

Μύτη	484,05
Μάτια	392,42
Χείλη	76,00
Γλώσσα	46,985
Άσμα	00,545
Τό όλον	<u>4000.</u>

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Τὸ νοστιμώτερον ἐξ ὄλων τῶν εὐχητηρίων στιχοιργημάτων, ἅτινα διανεμήθησαν ἐφέτος εἰς Σύρον, εἶνε ἐν τῷ ὁποίῳ ἔφερον ὡς ὑπογραφήν :

«Οἱ ὑπὸ τοῦ νέου ἀστυνομοῦ ἀπολυθέντες παλαιοὶ κλητήρες»
Δὲν εἶνε ἀβδηριτικώτατον ;

Τὴν προχθὲς ἐσπέραν ὄλοι οἱ καθήμενοι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου ἐγύρισαν αἴφνης τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνήν, ὄλοι μαζὺ, καὶ ἦτο κωμικώτατον τὸ θέαμα.

— Καλλίτερα, ἔλεγον μερικοὶ, νὰ προφυλαξώμεν τὰ νῶτα ἀπὸ τὸ κρῦο ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἄς προσβάλλουν τὴν βράχιν μας αἱ παραφωνίαι.

— Διατί ὁ Κ. Μωραϊτίδης ὠνόμασε τὸ δράμα του Βάρδα ;

— Διότι ἐφρόντισε φιλανθρώπως νὰ μὴ πλακωθῇ τὸ κοινὸν χωρὶς εἰδοποιήσεως.

— Πότε θὰ πληρωθῇ ἡ Βουλῆ ;

— Ὅταν τὴν πληρώσῃ τὸ Ταμεῖον.

— Αὐτὸ δὲ πότε θὰ πληρωθῇ ;

— Ἀλλάχ κερίμ !

— Τὸ κοινὸν εἶνε πείριργον νὰ μάθῃ ἂν ὁ Κ. Στούπης ἔχει καὶ ἄλλους λόγους ἐτοιμοὺς δι' αὐτὸν τὸν χειμῶνα— ὁμοίους, ἐνοεῖται μὲ τὸν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων» δημοσιεύμενον. Ἄν ναί, ἄς εὐαρεστηθῇ νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ ἂν ἔχι, ἄς μὴ λάθῃ τὸν κόπον, καὶ τὸ κοινὸν τὸν εὐχαριστεῖ.

Μεταξὺ τῶν μεταβαίνόντων εἰς τὸν χορὸν τῆς Ἀ'ης τοῦ ἔτους, ἐθεάθησαν καὶ τινες κεκαλυμμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ βελὲν τζαίς. Φίλος τις τοῦ Ἀσμοδαίου ἐτόλμησε νὰ κάμῃ εἰς ἕνα τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν πηγαίνουν οὕτω εἰς τὸν χορὸν.

— Ὦχ ἀδελφὲ, δὲν μ' ἀφίνεις ; ἔξέρω κι' ἀπὸ πέρυσι. Θὰ χάσω ἐγὼ τὸ παλτό μου ;

— Ἡ Ἀλήθεια, μὴ δυναμένη πλέον νὰ ἀλλάξῃ χαρακτῆρα—δὲν τῆς ἔμεινε—ἤλλαξε χαρακτῆρας.

ΚΩΣΤΑΣ καὶ ΓΙΑΝΝΗΣ
ἩΤΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚῆ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΚΩΣΤ. Τὰ πράγματα τὰ βλέπω πολὺ σιουρα, Γιάννη.

ΓΙΑΝΝ. Γιατί, μωρὲ Κώστα ;

ΚΩΣΤ. Γιατί!—Δὲν βλέπεις ποῦ τὸ ὑπουργεῖο δὲν θέλει νὰ πέσῃ ;

ΓΙΑΝ. Ἄμ' βέβαια δὲ θέλει. Νὰ σοῦ δώσω ἴδω τῆς ἀφεντεῖας σου μισὴ ἀπὸ γιοματάρη, καὶ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃς τὴν πίνεις ἢ τὴν χύνεις ;

ΚΩΝ. Τὴν πίνω καὶ μονοῖοῦφι.

ΓΙΑΝ. Ἄμ' πῶς θέλεις τὸ λοιπὸν νὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖο ;

ΚΩΣΤ. Ὡς τόσο ὁ Δεληγεώργης δὲν πῆγε στὸ χορὸ.

ΓΙΑΝ. Οἱ ἄλλοι δυὸ καπεταναῖοι ὅμως πῆγανε.

ΚΩΣΤ. Πῆγαν στὸ χορὸ, γιὰ νὰμπουν στὸ χορὸ....
Σωστὸ πρᾶμμα.

ΓΙΑΝ. Παλαμῦδα τοὺς μυρίζει, μοῦ φαίνεται.

ΚΟΥΝΟΥΠΗΣ

ΔΩΔΕΚΑ ΝΕΟΙ ΑΘΛΟΙ

Προτεινόμενοι εἰς νέον τινὰ Ἑρακλῆ οἰονδήποτε

Ὁ Ἀσμοδαῖος ἔχει μερικὰς καλὰς ιδέας, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε πτωχὸς δὲν δύναται καὶ νὰ τὰς ἐκτελέσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουσιν εὐτυχῶς ὁμογενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χρήματα ἀλλ' ἔχι καὶ ιδέας, ὁ Ἀσμοδαῖος χαρίζει εἰς αὐτοὺς τὰς ιδέας του καὶ τοὺς παρακαλεῖ, ἂν θέλουν, νὰ κηρύξωσι διαγωνισμὸν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Ἄν τὸ κάμουν, καὶ δόξαν θὰ ἀπολαύσουν, καὶ φιλογενέστατοι θὰ ὀνομάζονται τακτικῶς ἀνὰ πᾶν ἔτος ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοδικῶν, καὶ θόρυβον πολὺν θὰ κάμουν αἱ ἐφημερίδες τοῦ Πανελληνίου περίξ τοῦ ὀνοματὸς των, καὶ τὴν πατρίδα—διὰ νὰ μνημονεύσωμεν καὶ τοῦτο ὅπωςδῆποτε,—θὰ ὠφελήσωσι. Ἄν δὲν τὸ κάμουν, θὰ λέγωνται ὁμογενεῖς πάντοτε καὶ τίποτε περισσότερον.

Μία ἀπὸ τὰς καλὰς αὐτὰς ιδέας τοῦ Ἀσμοδαίου εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἐξῆς :

Νὰ προκηρυχθῇ ἐτήσιος ἀγὼν, καὶ ἄθλον σπουδαῖον—τὸ ποσὸν ἀφίσταται εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὸ βαλάντιον τοῦ μέλλοντος ἀγωνοθέτου—ἀπονεμητέον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις κατορθώσῃ ἐντὸς ὠρισμένης, ὅσον τὸ δυνατόν βραχυτάτης προθεσμίας, ἐν τῶν ἐξῆς :

α'.) νὰ καθάρσῃ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὴν λάσπην.

β'.) νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς γνωρίζοντας γράμματα, καὶ κινδυνεύοντας ἐπομένως νὰ ἀναγινώσκωσι περιοδικὰ φύλλα ἀπὸ τοὺς ἐλεγεῖακούς στεναγμούς εὐτραφοῦς τινος ποιητρίας, ἥτις ἐπικαλεῖται ἀπὸ τινος τὸν θάνατον, χωρὶς νὰ ἔχη τίποτε.

γ'.) νὰ ἀσφαλίσῃ τὰ ἀκροατήρια τῶν ἐν Ἀθήναις συλλόγων Παρνασοῦ, Βύρωνος, καὶ λοιπῶν κατὰ τῶν ποιητικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐφόδων τοῦ Φημίου Ἀρόλδου Ἐυκλείδου, γνωστοτέρου παρὰ τοῖς θνητοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα Φίλιππος Οἰκονομίδης.

δ'.) νὰ λατρεύσῃ τοὺς ἀρχαιολόγους ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην τῆς Γερμανίας, ἐξ ἧς φοβοῦνται νέαν ἐπιδρομὴν τῶν βορείων φυλῶν εἰς τὸ κλασικὸν ἡμῶν ἔδαφος.

ε'.) νὰ ἀποδείξῃ εἰς τίνα οἰονδήποτε χρῆσιν δύνανται προσφορώτερον διὰ τὰς σωματικὰς τοῦ ἀνθρώπου λειτουργίας νὰ χρησιμεύσωσιν αἱ μετοχαὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι μεταλλευτικῶν Ἑταιριῶν.

ς'.) νὰ λύσῃ τὸ σπουδαῖον ζήτημα : τίς παίζει τὸ πονηρότερον καὶ τίς τὸ ἀθωότερον πρόσωπον μεταξὺ Ξένου, Τουβῖνη, καὶ Μεταλλευτικῆς Ἑταιρίας.

ζ'.) νὰ καταφέρῃ τὸν Γούδαν νὰ λάθῃ εὐσπλαγγίαν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν, παύων ὀριστικῶς τὴν ἐκδοσὴν τῶν Παραλλήλων του.

η'.) νὰ πείσῃ τὸν Δῆμον Παπαθανασίου νὰ κόψῃ τὴν πόλκαν του.

θ'.) νὰ ζεστάνῃ ἀρκετὰ τοὺς φούρνους τοῦ Περικλέους, ὥστε νὰ παύσωσι τουρτουρίζοντες οἱ μέτοχοί του.

ι'.) νὰ παρηγορήσῃ τὸν Καρύδην ἐπὶ τῇ ὀρφανείᾳ του.

ια'.) νὰ προστατεύσῃ τὴν ὑγείαν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις τραπέζων κατὰ τῆς πολλῆς ἐργασίας.

ιβ'.) νὰ εὔρῃ ἀσχόλησιν δι' ὀκτῶ φιλανθρωπικοὺς συλλόγους, οἵτινες εἶνε ἔτοιμοι νὰ συστηθῶσιν ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸ ἀναβάλλουν, ἕως οὗ εὔρουν ἀντικείμενα ἄξια τῆς φιλανθρωπίας των.

ΚΕΝΤΡΗΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.